

Arrest

nr. 252 187 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2021 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 21 januari 2020.

1.2. Op 22 oktober 2020 worden verzoekers gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 8 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. C.C.S.M., eerste verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 26 april 1979 te El Doncello (dep. Caquetá). In 1995 werd daar een van uw broers vermoord, waardoor u tijdens uw jeugd op verschillende locaties gewoond hebt, waaronder Bucaramanga (dep. Santander) en Paujil (dep. Caquetá). Op laatstgenoemde plaats voltooide u uw middelbare schoolopleiding. In het jaar 1999 keerde u terug naar El Doncello, waar u J. F. O. M. leerde kennen en er een relatie met hem begon. Jullie trouwden niet, maar lieten later wel jullie verbintenis op papier zetten. In 2001 kregen jullie samen een zoon, B. S. O. C. (CG: X; OV: X). In 2006 dienden jullie opnieuw te verhuizen, dit na de moord op uw andere broer. U trok toen samen met uw partner en zoon naar het afgelegen plaatsje Platiado (dep. Cauca). In 2010 geraakte uw vriend J. ginds in een geldconflict verwickeld, waarop jullie wederom verhuisden, deze keer naar Neiva (dep. Huila). Daar volgde u een opleiding tot schoonheidsspecialiste en kapster, bleef u in die branche werken en startte u uw eigen beautysalon op in 2015.

De verstandhouding tussen u en uw vriend J. verliep niet van een leien dakje. Al van sinds het prille begin van jullie relatie werden u en uw zoon het slachtoffer van zijn overspel en zijn constante psychologische geweld. Meer bepaald kende hij frequente woede-uitbarstingen en beperkte hij u en uw zoon in jullie bewegingsvrijheid. Eenmaal, in 2010, had u uw partner betrappt met een andere vrouw, waarop u van hem wegging en samen met uw zoon enige tijd onder de vleugels van uw zus in Bogotá verbleef. Na zo'n 6 maanden kon J. u overtuigen om terug bij hem te gaan wonen. Op een ander moment gaf hij u een zware duw. Hoewel u tijdens uw relatie met J. in wezen nooit gelukkig was, besloot u overigens toch bij hem te blijven om de lieve vrede te bewaren en om uw zoon B. enige stabiliteit te bieden.

Op 27 mei 2019 kwam jullie relatie opnieuw tot een kookpunt. Het werd u wederom allemaal te veel en, vermits uw zoon kort daarvoor 18 was geworden, besliste u om ditmaal definitief bij J. weg te gaan. Eerder die dag had u op eigen initiatief een advocaat geraadpleegd voor de scheiding van goederen. Toen uw partner hier achter kwam, arriveerde hij die avond bij uw beautysalon in zeer kwade toestand. U sloot de traliën, waardoor hij niet binnen kon en wegreed op zijn motorfiets, samen met uw zoon B.. Wanneer B. terugkwam, wist hij u te vertellen dat J. u zou willen vermoorden. U kreeg dezelfde boodschap door van uw broer D.. Later die avond kwam uw partner terug; hij probeerde het huis binnen te geraken, slingerde u oneerbiedige verwensingen naar het hoofd en begon zich te bezatten op de stoep. Hierop belde u de politie. De eerste keer namen zij niet op; de tweede keer zonden ze een patrouille die op uw vriend J. inpraatte en hem na enige tijd meenam. Hij kon u nog naropen dat, indien hij zou vrijkomen, hij u zou vermoorden, waar u zich ook bevond. 's Anderendaags, op 28 mei 2019, liet u uw woonst en beautysalon voor wat het was, en ging u samen met B. onderduiken bij uw broer D., die eveneens in Neiva woont. Dezelfde dag legde u een klacht neer van intra-familiaal geweld bij het plaatselijke parket. Zij vaardigden u een beschermingsbevel uit, waardoor u politiebescherming genoot in de vorm van halfwekelijkse patrouilles aan het huis van uw broer. Deze maatregelen werden echter na vijf maanden stopgezet. In die periode verleende u via uw advocaat een volmacht aan uw broer D. opdat hij de afbetaling van uw deel van het huis verder zou kunnen regelen. Omwille van de schrik voor uw man besloot u om samen met uw zoon B. Colombia te verlaten en naar België te reizen.

Op 20 oktober 2019 verliet u samen met uw zoon B. uw land van herkomst en reisden jullie met het vliegtuig van Bogotá via Madrid naar Brussel. U kwam aan in het Rijk op 21 oktober 2019. Drie maanden later, op 20 januari 2020, wendden jullie zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dienden jullie er een verzoek om internationale bescherming in. Sinds jullie in België zijn, heeft J. nog gevraagd aan klanten en kennissen van u waar u zich momenteel bevindt. Daarnaast ontving u ook een vriendschapsverzoek op Facebook van een familielid van hem, en stuurde zijn zus 'hallo' naar u op Messenger.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u te worden vermoord door uw ex-partner. Hetzelfde geldt voor uw zoon B..

Een van uw zussen, A. Y. C. C. (CG: X; OV: X), verblijft thans in België. Zij diende op 24 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in omwille van motieven die niet gelinkt zijn aan de uwe. Het CGVS ging op 20 april 2020 over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (zie kopie toegevoegd aan blauwe map van administratief dossier), hetgeen door middel van arrest bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 18 augustus 2020.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: een kopie van uw internationaal paspoort (afgegeven dd. 6 juni 2019), kopieën van de overlijdensaktes van twee van uw broers, een kopie van het samenlevingscontract met uw ex-partner, een kopie van uw aangifte bij het parket (dd. 28 mei 2019), een kopie van een politieel beschermingsbevel (dd. 29 mei 2019), een schermopname van de status van uw dossier bij het parket, een kopie van een medisch verslag (dd. 1 juni 2019), een kopie van een schrijven afkomstig van uw advocaat in Colombia (dd. 20 oktober 2020), een USB-stick met vier video's, een zelfgeschreven transcriptie van die video's, kopieën van uw reisdocumenten en, ten slotte, een bundel met algemene krantenartikelen betreffende intra-familiaal geweld in het departement Huila.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst zijn er aanzienlijke bedenkingen omtrent de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging en/of ernstige schade, namelijk dat u en uw zoon B. in het geval van een terugkeer naar Colombia zouden worden gedood door uw voormalige partner J.. Deze zou u met de dood hebben bedreigd; de concrete aanleiding daarvan is volgens u uw bezoek aan een advocaat op 27 mei 2019 met het oog op een scheiding van goederen (CGVS, p.10, 13). Volgend op een woedende episode vanwege uw ex-partner en een aangifte daarvan bij het parket, zou u nadien bij uw broer D. verbleven hebben tot acht dagen voor uw reis naar België (CGVS, p.12-13). Dit betreft een tijdspanne van meer dan vijf maanden. Het is echter zeer bizar dat uw ex-partner gedurende die hele tijd schijnbaar van de aardbodem verdwenen was. Zo verklaarde u dat noch u, noch uw zoon nog in contact gekomen zijn met J. na de woordenwisseling op 27 mei 2019 (CGVS, p.15). Uw uitleg dat hij u niet kwam opzoeken aangezien uw broer u nooit alleen liet (CGVS, p.15), weegt hier zeer licht tegenover gezien uw broer D. in dezelfde stad, Neiva, woont en de woonst van uw broer een voor de hand liggende plaats zou zijn voor uw ex-partner indien hij werkelijk naar u op zoek was. Desalniettemin verklaarde u dat J. tijdens die hele periode daar zelfs nooit aan de deur is gekomen (CGVS, p.15; CGVS O.C.B.S., p.11). Ook sinds u in België verblijft, hebt u geen enkel persoonlijk dreigement meer ontvangen van uw voormalige partner (CGVS, p.18). Hetzelfde geldt voor uw zoon (CGVS O.C.B.S., p.4-5, 8). Nochtans blijkt J. wel in de vriendenlijst van uw zoon B. Facebookprofiel te staan en had zijn vader hem dus met gemak kunnen contacteren indien hij daar werkelijk enige intentie toe had (zie schermopnames toegevoegd aan blauwe map van het administratief dossier). Voorgaande kadert allerminst in een logisch geheel indien uw ex-partner jullie koste wat het kost zou willen vermoorden (CGVS, p.18; CGVS O.C.B.S., p.13). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat hij dan wel via jullie kennissenkring zou trachten te polsen waar u zich bevindt (CGVS, p.18), hoewel jullie persoonlijk geen enkel teken van leven meer vernomen hebben van zijnentwege, en dit in een tijdsbestek van ruim anderhalf jaar. Terloops kan uw stelling dat iemand uit J.s familie u een vriendschapsverzoek stuurt of via virtuele weg eens 'hallo' zegt (CGVS, p.18), niet worden beschouwd als een dreigement aan uw adres, laat staan als een vergeldingspoging vanwege uw ex-partner.

Wat betreft de zogenoemde aanvaring met uw ex-partner in uw beautysalon, dient te worden opgemerkt dat u niet in staat was dit consistent in de tijd te kaderen doorheen uw verklaringen. Op uw initiële interview bij de DVZ situeerde u dit incident op 27 mei 2019 (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw vrije relaas op het CGVS-onderhoud gaf u echter geen enkele data of concrete tijdsindicaties, hoewel u dat expliciet gevraagd werd (CGVS, p.9-11). Wanneer daar nadien verder naar gepeild werd, bracht u drie keer de datum 29 maart aan, zijnde de dag waarop u bij uw advocaat de scheiding van goederen aanvraag, de dag waarop J. u zou zijn komen lastigvallen aan uw beautysalon en de dag waarop u de beslissing zou hebben genomen om Colombia te ontvluchten (CGVS, p.12). Even later op het persoonlijk onderhoud stelde u dat u na het controleren van uw documenten plotseling tot het inzicht was gekomen dat het incident met uw ex-partner dan toch niet op 29 maart, maar wel op 27 mei zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p.13). Het valt echter erg op dat u onmiddellijk na een pauzemoment een andere tijdsindicatie geeft, terwijl u kort daarvoor tot driemaal toe expliciet dezelfde datum had vermeld. Uw uitleg, namelijk dat u de datum in kwestie verward had met de dag van overlijden van uw broer (CGVS, p.13), is geen afdoende verschoningsgrond voor de vaststelling dat u zich maar liefst driemaal tegenspreekt. Immers vond de dood van uw broer, cf. de overlijdensakte die u voorlegde, plaats in 2006 en niet in 2019 (zie groene map van het administratief dossier). Ook het louter herhalen van uw bijgestelde verklaring in het kader van een opmerking bij het gehoorverslag, biedt geen soelaas voor voorgaande tegenstrijdigheid.

De geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees wordt verder uitgehold door uw weinig overtuigende handelswijze na de vermeende gebeurtenis op 29 maart 2019 of 27 mei 2019. Afgaand op de tweede versie van uw tijds kader trok u nadien nog gedurende meer dan vijf maanden in bij uw broer D.. De reisdocumenten die u indiende, tonen verder aan dat u pas op 14 augustus 2019 uw vliegtickets naar België aankocht, en dit voor een vlucht die pas op 20 oktober 2019 gepland stond, nota bene meer dan twee maanden later (zie groene map van het administratief dossier). Het gegeven dat u zo ontzettend lang wacht, valt allerm minst te rijmen met uw bewering als zou u reeds op de dag van het betwiste incident in uw beautysalon de beslissing genomen hebben om Colombia te verlaten (CGVS, p.12). Immers kan er logischerwijs van worden uitgegaan dat iemand die omwille van een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade zijn land van herkomst dient te ontvluchten, dit dan ook zo snel mogelijk in actie omzet en de eerste kans daartoe aangrijpt, in casu quod non. Wanneer er u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd om welke reden u opteerde om in dezelfde stad te blijven waar u met de dood zou zijn bedreigd, antwoordde u dat u dat deed omdat er nog administratieve zaken rond de afbetaling van uw huis moesten worden geregeld (CGVS, p.15). De naam van uw advocaat die hiermee belast is, meende u zich evenwel niet te herinneren (CGVS, p.12). Dit alles doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Het valt namelijk niet in te zien hoe deze louter praktische beweegredenen zouden kunnen opwegen tegenover de vrees voor jullie leven die zowel u als uw zoon beweren te hebben (CGVS, p.18; CGVS O.C.B.S., p.13). Per slot van rekening zou uw broer D. over een volmacht beschikken, zodat hij steeds in uw naam zou kunnen instaan voor de formaliteiten rond uw voormalige woonst, nu u zich niet meer in Colombia bevindt (CGVS, p.5, 8, 16; CGVS O.C.B.S., p.8).

Deze kennelijk nalatige houding manifesteert u niet alleen vóór uw vertrek naar België, maar ook daarna. Uit de feitelijke gegevens in uw administratief dossier blijkt dat u en uw zoon B. jullie asielaanvraag pas indienden op 20 januari 2020, drie maanden na aankomst in het Rijk. Rekening houdend met uw vermeende vluchtaanleiding en uw bewering dat u in Colombia geen enkele vorm van bescherming zou gehad hebben (CGVS, p.3, 15), is het dan ook merkwaardig dat u niet onmiddellijk na aankomst een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Immers kan redelijkerwijs verwacht worden dat een persoon die internationale bescherming wil invoeren, dit ook effectief doet van zodra hij daartoe de mogelijkheid krijgt. Het is nogal evident dat u hiervan op de hoogte diende te zijn, wetende dat u uiteindelijk de oversteek naar België waagde omdat uw zus Y. hier reeds verbleef en zij u daartoe een duwtje in de rug had gegeven (CGVS, p.12). Dat u dit niet wist, is daarom niet aannemelijk (CGVS, p.17). Uw zus had zelf reeds in september 2018 een verzoek om internationale bescherming in België ingediend. Even later op het persoonlijk onderhoud bracht u nog een tweede reden naar de oppervlakte. Naar eigen zeggen diende u uw asielaanvraag nog even uit te stellen omdat u aan het wachten was op een document van het parket, dat een zekere M., tevens familie van een kennis van uw zus, voor u zou meenemen uit Colombia (CGVS, p.17). Dat u daardoor niet meteen een verzoek om internationale bescherming indiende, kan evenmin overtuigen. Het is niet onredelijk te stellen dat u via uw zus op de hoogte diende te zijn dat de asielp procedure enige tijd in beslag ging nemen; u achtte het tenslotte ook niet noodzakelijk enig document van het Colombiaanse parket in te dienen tijdens uw eerste interview bij de DVZ (CGVS, p.3; DVZ-verklaring, rubriek 'ontvangsbewijs documenten').

Ten slotte dient te worden aangestipt dat het CGVS ernstige vermoedens heeft dat u een vertekend beeld weergeeft van de vroegere levensomstandigheden met uw ex-partner. Zo is het opmerkelijk dat u tijdens uw langdurige relatie met J., waarbij u getuigt van psychologisch geweld en één uitspatting van fysiek geweld (CGVS, p.9-12; CGVS O.C.B.S., p.6-9), pas na 19 jaar bescherming gezocht hebt bij de Colombiaanse autoriteiten. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat u geen weet hebt van concrete maatregelen tegen partnergeweld en schijnbaar heeft u er ook nooit naar geïnformeerd (CGVS, p.15). Verschillende bronnen tonen nochtans aan dat er vanuit de Colombiaanse staat wel degelijk kanalen voorhanden zijn om huiselijk geweld tegen te gaan en te bestraffen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Sinds lange tijd werd een omvangrijk kader uitgewerkt en bijgesteld, alsook werd de bevolking gesensibiliseerd omtrent intra-familiaal geweld. Partnergeweld, deze definitie omvat zowel fysiek en seksueel geweld als emotioneel en psychologisch geweld, is in Colombia steeds strafbaar en kan door eender welk familielid, vriend of buur worden gerapporteerd. Daarnaast werden er verscheidene beschermingsmaatregelen voor slachtoffers geïmplementeerd. Zo bepaalt de wet dat slachtoffers van intra-familiaal geweld in Colombia onmiddellijk recht hebben op gespecialiseerde begeleiding, alsook steeds toegang hebben tot kosteloze legale bijstand en een gespecialiseerde rechtbank. Deze rechtbank kan vervolgens, nog voor een officiële rechtszaak en eventuele wettelijke straf, ongelimiteerde beschermingsmaatregelen opleggen, waaronder bijvoorbeeld een contactverbod en een wapenverbod voor de dader. Met al deze informatie in het achterhoofd is het vreemd dat u pas na 19 jaar een eerste maal naar het Colombiaanse parket stapte (CGVS, p.19-21). Hierbij moet worden toegevoegd dat uw bewering als zou het parket u nooit bescherming verleend hebben (CGVS, p.15) niet ernstig kan worden genomen. U verklaarde immers dat er vanuit het parket een politieel beschermingsbevel voor u werd uitgevaardigd, dat de politie meerdere keren per week twee agenten naar uw verblijfplaats stuurde ter opvolging van de situatie en dat u een prioritair telefoonnummer kreeg waarmee u hen kon bereiken in geval van nood (CGVS, p.14; CGVS O.C.B.S., p.11). Dat die bescherming na vijf maanden stopgezet werd, lijkt eerder te wijten aan het gegeven dat uw ex-partner u kennelijk met rust liet, zoals eerder aangekaart. De schermopname die u indiende, waarop enkel staat dat uw zaak "actief" is, doet hier geen afbreuk aan. Dit terzijde, laat uw uiterst late bezoek aan de autoriteiten het CGVS toe te vermoeden dat uw beschrijving van het langdurige gedrag van uw ex-partner met een korrel zout moet worden genomen. Dit vermoeden wordt eveneens bevestigd door de informatie uit uw aangifteformulier. Daaruit blijkt dat u op 28 mei 2019 ten overstaan van het parket verklaarde dat de woede van uw ex-partner J. een dag eerder ontsprongen was door een geldgeschil in verband met de verdeling van uw huis, en "dat dit de eerste keer was dat hij zich zo gedroeg" (zie klachtenformulier en vertaling toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier). Dit valt maar moeilijk te rijmen met uw beschrijvingen op het persoonlijk onderhoud, waarbij u herhaaldelijk wees op zijn constante agressieve gedrag gedurende jullie lange relatie (CGVS, p.9-12), waarvan overigens geen melding gemaakt wordt in datzelfde aangifterelaas. Afgezien van deze bedenkingen moet worden opgemerkt dat het klachtenformulier louter een weergave vormt van uw toenmalige verklaringen bij het parket, waardoor het an sich de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees niet kan herstellen.

Bovenstaande opmerkingen maken dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling, noch voor deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld

vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uw overige documenten kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. De kopie van uw paspoort biedt zicht op identiteit, herkomst en reisweg, elementen die hier niet ter discussie staan. Ook het gegeven dat twee van uw broers zijn komen te overlijden, hetgeen u wil staven met kopieën van hun overlijdensaktes, wordt in dit geval niet betwist. Uit het gekopieerde samenlevingscontract met uw ex-partner volgt dat u dergelijke verbintenis hebt afgesloten met J. F. O. M., maar dit heeft geen bewijswaarde voor de door u beweerde problemen met hem. Aangaande de schermopnames van medische verslagen, waarvan overigens enkel de eerste pagina leesbaar is, berusten deze enkel op de verklaringen die uw zoon B. ginds aflegde, waardoor het evenmin een begin van bewijs vormt voor uw voorgehouden asielmotieven. Wat de USB-stick met het videomateriaal betreft, alsook uw transcripties daarvan, dient te worden onderlijnd dat er aan privévideo's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden voor de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verder kan ook de kopie van het schrijven vanwege uw advocaat in Colombia niet beschouwd worden als een begin van bewijs voor uw voorgehouden problemen. De afzender schreef hoogstwaarschijnlijk bovenstaande brief op uw verzoek, immers gedateerd op 20 oktober 2020, twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Afgezien daarvan kunnen dergelijke getuigenissen van derden louter enige bewijswaarde hebben in het geval van geloofwaardige, consistente en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De krantenartikelen die u neerlegde zijn van algemene aard en volstaan derhalve niet om uw individuele vrees voor vervolging en/of ernstige schade aan te tonen. Ten slotte moet worden aangegeven dat uw resterende opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud geen betrekking hebben op bovenstaande argumentatie, waardoor deze hier evenmin een ander licht kunnen op werpen.

Voor de volledigheid kan worden aangegeven dat het CGVS in het geval van uw zoon B. S. O. C. (CG: 20/11481; OV: 8.987.446) eveneens overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. O.C.B.S., tweede verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 1 mei 2001 te Florencia (dep. Caquetá). U bent enig kind. Uw ouders waren voorheen niet getrouwd, maar wel officieel samenwonend. In uw vroege jeugd hebt u op verscheidene plaatsen gewoond, waaronder El Doncello (dep. Caquetá), Platiado (dep. Cauca) en uiteindelijk vanaf 2010 in Neiva (dep. Huila). Uw moeder stampte daar in 2015 haar eigen beautysalon uit de grond. In Neiva voltooidte u uw middelbare schoolopleiding en volgde u tevens een technische vorming rond computersystemen en bekabeling.

De verstandhouding tussen uw moeder, S. M. C. C. (CG: X; OV: X), en uw vader, J. F. O. M., verliep niet van een leien dakje. Al van sinds het prille begin van hun relatie werden u en uw moeder het slachtoffer van zijn overspel en zijn constante psychologische geweld. Meer bepaald kende hij frequente woede-uitbarstingen en beperkte hij u en uw moeder in jullie bewegingsvrijheid. Eenmaal, in 2010, had uw moeder hem betrupt met een andere vrouw, waarop zij van uw vader wegging en samen met u enige tijd onder de vleugels van uw tante in Bogotá verbleef. Na zo'n 6 maanden kon uw vader jullie overtuigen om terug bij hem te gaan wonen. Op een ander moment gaf hij uw moeder een duw. Hoewel zij tijdens haar relatie met uw vader in wezen nooit gelukkig was, besloot zij overigens toch bij hem te blijven om de lieve vrede te bewaren en om voor u enige stabiliteit te bieden.

Op 27 mei 2019 kwam het tussen uw ouders opnieuw tot een kookpunt. Het werd uw moeder wederom allemaal te veel en, vermits u zelf kort daarvoor 18 was geworden, besliste zij om ditmaal definitief bij uw vader weg te gaan. Eerder die dag had zij op eigen initiatief een advocaat geraadpleegd voor de scheiding van goederen. Toen uw vader J. hier achter kwam, arriveerde hij die avond bij uw moeders beautysalon in zeer kwade toestand. Zij sloot de traliën, waardoor hij niet binnen kon en wegreed op zijn motorfiets, samen met u. Uw vader wist u toen te vertellen dat hij de intentie had uw moeder te vermoorden. Hij had dit ook kenbaar gemaakt aan uw oom D.. Later die avond keerde uw vader terug naar het beautysalon; hij probeerde het gebouw binnen te geraken, slingerde uw moeder oneerbiedige verwensingen naar het hoofd en begon zich te bezatten op de stoep. Hierop belde uw moeder de politie. De eerste keer namen zij niet op; de tweede keer zonden ze een patrouille die op uw vader J. inpraatte en hem na enige tijd meenam. Hij kon uw moeder nog naroeven dat, indien hij zou vrijkomen, hij haar zou vermoorden, waar zij zich ook bevond. 's Anderendaags, op 28 mei 2019, lieten u en uw moeder de woonst en het beautysalon voor wat het was, en gingen jullie samen onderduiken bij uw oom D., die eveneens in Neiva woont. Dezelfde dag legde uw moeder een klacht neer voor intra-familiaal geweld bij het plaatselijke parket. Zij vaardigden jullie een beschermingsbevel uit, waardoor jullie politiebescherming genoten in de vorm van halfwekelijkse patrouilles aan het huis van uw oom. Deze maatregelen werden echter na vijf maanden stopgezet. In die periode verleende uw moeder via haar advocaat een volmacht aan uw oom D. opdat hij de afbetaling van haar deel van het huis verder zou kunnen regelen. Omwille van de schrik voor uw vader besloot uw moeder om samen met u Colombia te verlaten en naar België te reizen. Vooraleer jullie vertrokken, bleven jullie nog 8 dagen bij uw nicht in Ibagué (dep. Tolima).

Op 20 oktober 2019 verliet u samen met uw moeder uw land van herkomst en reisden jullie met het vliegtuig van Bogotá via Madrid naar Brussel. U kwam aan in het Rijk op 21 oktober 2019. Drie maanden later, op 20 januari 2020, wendden jullie zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dienden jullie er een verzoek om internationale bescherming in. Sinds jullie in België zijn, heeft uw vader nog gevraagd aan klanten en kennissen van uw moeder waar zij zich momenteel bevindt. Daarnaast ontving uw moeder ook een vriendschapsverzoek op Facebook van een familielid van hem, en stuurde zijn zus 'hallo' naar uw moeder op Messenger.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u te worden vermoord door uw vader. Hetzelfde geldt voor uw moeder S..

Een van uw tantes, A. Y. C. C. (CG: X; OV: X), verblijft thans in België. Zij diende op 24 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in omwille van motieven die niet gelinkt zijn aan de uwe. Het CGVS ging op 20 april 2020 over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (zie kopie toegevoegd aan blauwe map van administratief dossier), hetgeen door middel van arrest bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 18 augustus 2020.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: een kopie van uw internationaal paspoort (afgegeven d.d. 6 juni 2019), een kopie van uw identiteitskaart (afgegeven d.d. 13 mei 2019), kopieën van de overlijdensaktes van twee van uw ooms, een kopie van het samenlevingscontract van uw ouders, een kopie van uw moeders aangifte bij het parket (d.d. 28 mei 2019), een kopie van een politieel beschermingsbevel (d.d. 29 mei 2019), een schermopname van de status van uw moeders dossier bij het parket, een kopie van een medisch verslag (d.d. 1 juni 2019), een kopie van een schrijven afkomstig van uw moeders advocaat in Colombia (d.d. 20 oktober 2020), een USB-stick met vier video's, een zelfgeschreven transcriptie van die video's, kopieën van uw reisdocumenten en, ten slotte, een bundel met algemene krantenartikelen betreffende intra-familiaal geweld in het departement Huila.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u zich volledig aansluit bij de verklaringen van uw moeder S. M. C. C. (CG: X; OV: X). Bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS haar zowel de status van vluchteling als die van subsidiaire bescherming te weigeren, gezien zij geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kon maken. Daar u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden. De beslissing voor uw partner luidt als volgt:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst zijn er aanzienlijke bedenkingen omtrent de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging en/of ernstige schade, namelijk dat u en uw zoon B. in het geval van een terugkeer naar Colombia zouden worden gedood door uw voormalige partner J.. Deze zou u met de dood hebben bedreigd; de concrete aanleiding daarvan is volgens u uw bezoek aan een advocaat op 27 mei 2019 met het oog op een scheiding van goederen (CGVS, p.10, 13). Volgend op een woedende episode vanwege uw ex-partner en een aangifte daarvan bij het parket, zou u nadien bij uw broer D. verbleven hebben tot acht dagen voor uw reis naar België (CGVS, p.12-13). Dit betreft een tijdspanne van meer dan vijf maanden. Het is echter zeer bizar dat uw ex-partner gedurende die hele tijd schijnbaar van de aardbodem verdwenen was. Zo verklaarde u dat noch u, noch uw zoon nog in contact gekomen zijn met J. na de woordenwisseling op 27 mei 2019 (CGVS, p.15). Uw uitleg dat hij u niet kwam opzoeken aangezien uw broer u nooit alleen liet (CGVS, p.15), weegt hier zeer licht tegenover gezien uw broer D. in dezelfde stad, Neiva, woont en de woonst van uw broer een voor de hand liggende plaats zou zijn voor uw ex-partner indien hij werkelijk naar u op zoek was. Desalniettemin verklaarde u dat J. tijdens die hele periode daar zelfs nooit aan de deur is gekomen (CGVS, p.15; CGVS O. C. B. S., p.11). Ook sinds u in België verblijft, hebt u geen enkel persoonlijk dreigement meer ontvangen van uw voormalige partner (CGVS, p.18). Hetzelfde geldt voor uw zoon (CGVS O.C.B.S., p.4-5, 8). Nochtans blijkt J. wel in de vriendenlijst van uw zoon B. Facebookprofiel te staan en had zijn vader hem dus met gemak kunnen contacteren indien hij daar werkelijk enige intentie toe had (zie schermopnames toegevoegd aan blauwe map van het administratief dossier). Voorgaande kadert allerminst in een logisch geheel indien uw ex-partner jullie koste wat het kost zou willen vermoorden (CGVS, p.18; CGVS O.C.B.S., p.13). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat hij dan wel via jullie kennissenkring zou trachten te polsen waar u zich bevindt (CGVS, p.18), hoewel jullie persoonlijk geen enkel teken van leven meer vernomen hebben van zijnentwege, en dit in een tijdsbestek van ruim anderhalf jaar. Terloops kan uw stelling dat iemand uit J.s familie u een vriendschapsverzoek stuurt of via virtuele weg eens 'hallo' zegt (CGVS, p.18), niet worden beschouwd als een dreigement aan uw adres, laat staan als een vergeldingspoging vanwege uw ex-partner.

Wat betreft de zogenoemde aanvaring met uw ex-partner in uw beautysalon, dient te worden opgemerkt dat u niet in staat was dit consistent in de tijd te kaderen doorheen uw verklaringen.

Op uw initiële interview bij de DVZ situeerde u dit incident op 27 mei 2019 (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw vrije relaas op het CGVS-onderhoud gaf u echter geen enkele data of concrete tijdsindicaties, hoewel u dat expliciet gevraagd werd (CGVS, p.9-11). Wanneer daar nadien verder naar gepeild werd, bracht u drie keer de datum 29 maart aan, zijnde de dag waarop u bij uw advocaat de scheiding van goederen aanvroeg, de dag waarop J. u zou zijn komen lastigvallen aan uw beautysalon en de dag waarop u de beslissing zou hebben genomen om Colombia te ontvluchten (CGVS, p.12). Even later op het persoonlijk onderhoud stelde u dat u na het controleren van uw documenten plotseling tot het inzicht was gekomen dat het incident met uw ex-partner dan toch niet op 29 maart, maar wel op 27 mei zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p.13). Het valt echter erg op dat u onmiddellijk na een pauzemoment een andere tijdsindicatie geeft, terwijl u kort daarvoor tot driemaal toe expliciet dezelfde datum had vermeld. Uw uitleg, namelijk dat u de datum in kwestie verward had met de dag van overlijden van uw broer (CGVS, p.13), is geen afdoende verschoningsgrond voor de vaststelling dat u zich maar liefst driemaal tegenspreekt. Immers vond de dood van uw broer, cf. de overlijdensakte die u voorlegde, plaats in 2006 en niet in 2019 (zie groene map van het administratief dossier). Ook het louter herhalen van uw bijgestelde verklaring in het kader van een opmerking bij het gehoorverslag, biedt geen soelaas voor voorgaande tegenstrijdigheid.

De geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees wordt verder uitgehold door uw weinig overtuigende handelswijze na de vermeende gebeurtenis op 29 maart 2019 of 27 mei 2019. Afgaand op de tweede versie van uw tijds kader trok u nadien nog gedurende meer dan vijf maanden in bij uw broer D.. De reisdocumenten die u indiende, tonen verder aan dat u pas op 14 augustus 2019 uw vliegtickets naar België aankocht, en dit voor een vlucht die pas op 20 oktober 2019 gepland stond, nota bene meer dan twee maanden later (zie groene map van het administratief dossier). Het gegeven dat u zo ontzettend lang wacht, valt allerm minst te rijmen met uw bewering als zou u reeds op de dag van het betwiste incident in uw beautysalon de beslissing genomen hebben om Colombia te verlaten (CGVS, p.12). Immers kan er logischerwijs van worden uitgegaan dat iemand die omwille van een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade zijn land van herkomst dient te ontvluchten, dit dan ook zo snel mogelijk in actie omzet en de eerste kans daartoe aangrijpt, in casu quod non. Wanneer er u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd om welke reden u opteerde om in dezelfde stad te blijven waar u met de dood zou zijn bedreigd, antwoordde u dat u dat deed omdat er nog administratieve zaken rond de afbetaling van uw huis moesten worden geregeld (CGVS, p.15). De naam van uw advocaat die hiermee belast is, meende u zich evenwel niet te herinneren (CGVS, p.12). Dit alles doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Het valt namelijk niet in te zien hoe deze louter praktische beweegredenen zouden kunnen opwegen tegenover de vrees voor jullie leven die zowel u als uw zoon beweren te hebben (CGVS, p.18; CGVS O.C.B.S., p.13). Per slot van rekening zou uw broer D. over een volmacht beschikken, zodat hij steeds in uw naam zou kunnen instaan voor de formaliteiten rond uw voormalige woonst, nu u zich niet meer in Colombia bevindt (CGVS, p.5, 8, 16; CGVS O.C.B.S., p.8).

Deze kennelijk nalatige houding manifesteert u niet alleen vóór uw vertrek naar België, maar ook daarna. Uit de feitelijke gegevens in uw administratief dossier blijkt dat u en uw zoon B. jullie asielaanvraag pas indienden op 20 januari 2020, drie maanden na aankomst in het Rijk. Rekening houdend met uw vermeende vluchtaanleiding en uw bewering dat u in Colombia geen enkele vorm van bescherming zou gehad hebben (CGVS, p.3, 15), is het dan ook merkwaardig dat u niet onmiddellijk na aankomst een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Immers kan redelijkerwijs verwacht worden dat een persoon die internationale bescherming wil invoeren, dit ook effectief doet van zodra hij daartoe de mogelijkheid krijgt. Het is nogal evident dat u hiervan op de hoogte diende te zijn, wetende dat u uiteindelijk de oversteek naar België waagde omdat uw zus Y. hier reeds verbleef en zij u daartoe een duwtje in de rug had gegeven (CGVS, p.12). Dat u dit niet wist, is daarom niet aannemelijk (CGVS, p.17). Uw zus had zelf reeds in september 2018 een verzoek om internationale bescherming in België ingediend. Even later op het persoonlijk onderhoud bracht u nog een tweede reden naar de oppervlakte. Naar eigen zeggen diende u uw asielaanvraag nog even uit te stellen omdat u aan het wachten was op een document van het parket, dat een zekere M., tevens familie van een kennis van uw zus, voor u zou meenemen uit Colombia (CGVS, p.17). Dat u daardoor niet meteen een verzoek om internationale bescherming indiende, kan evenmin overtuigen. Het is niet onredelijk te stellen dat u via uw zus op de hoogte diende te zijn dat de asielprocedure enige tijd in beslag ging nemen; u achtte het tenslotte ook niet noodzakelijk enig document van het Colombiaanse parket in te dienen tijdens uw eerste interview bij de DVZ (CGVS, p.3; DVZ-verklaring, rubriek 'ontvangstbewijs documenten').

Ten slotte dient te worden aangestipt dat het CGVS ernstige vermoedens heeft dat u een vertekend beeld weergeeft van de vroegere levensomstandigheden met uw ex-partner.

Zo is het opmerkelijk dat u tijdens uw langdurige relatie met J., waarbij u getuigt van psychologisch geweld en één uitspatting van fysiek geweld (CGVS, p.9-12; CGVS O.C.B.S., p.6-9), pas na 19 jaar bescherming gezocht hebt bij de Colombiaanse autoriteiten. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat u geen weet hebt van concrete maatregelen tegen partnergeweld en schijnbaar heeft u er ook nooit naar geïnformeerd (CGVS, p.15). Verschillende bronnen tonen nochtans aan dat er vanuit de Colombiaanse staat wel degelijk kanalen voorhanden zijn om huiselijk geweld tegen te gaan en te bestraffen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Sinds lange tijd werd een omvangrijk kader uitgewerkt en bijgesteld, alsook werd de bevolking gesensibiliseerd omtrent intra-familiaal geweld. Partnergeweld, deze definitie omvat zowel fysiek en seksueel geweld als emotioneel en psychologisch geweld, is in Colombia steeds strafbaar en kan door eender welk familielid, vriend of buur worden gerapporteerd. Daarnaast werden er verscheidene beschermingsmaatregelen voor slachtoffers geïmplementeerd. Zo bepaalt de wet dat slachtoffers van intra-familiaal geweld in Colombia onmiddellijk recht hebben op gespecialiseerde begeleiding, alsook steeds toegang hebben tot kosteloze legale bijstand en een gespecialiseerde rechtbank. Deze rechtbank kan vervolgens, nog voor een officiële rechtszaak en eventuele wettelijke straf, ongelimiteerde beschermingsmaatregelen opleggen, waaronder bijvoorbeeld een contactverbod en een wapenverbod voor de dader. Met al deze informatie in het achterhoofd is het vreemd dat u pas na 19 jaar een eerste maal naar het Colombiaanse parket stapte (CGVS, p.19-21). Hierbij moet worden toegevoegd dat uw bewering als zou het parket u nooit bescherming verleend hebben (CGVS, p.15) niet ernstig kan worden genomen. U verklaarde immers dat er vanuit het parket een politieel beschermingsbevel voor u werd uitgevaardigd, dat de politie meerdere keren per week twee agenten naar uw verblijfplaats stuurde ter opvolging van de situatie en dat u een prioritair telefoonnummer kreeg waarmee u hen kon bereiken in geval van nood (CGVS, p.14; CGVS O.C.B.S., p.11). Dat die bescherming na vijf maanden stopgezet werd, lijkt eerder te wijten aan het gegeven dat uw ex-partner u kennelijk met rust liet, zoals eerder aangekaart. De schermopname die u indiende, waarop enkel staat dat uw zaak "actief" is, doet hier geen afbreuk aan. Dit terzijde, laat uw uiterst late bezoek aan de autoriteiten het CGVS toe te vermoeden dat uw beschrijving van het langdurige gedrag van uw ex-partner met een korrel zout moet worden genomen. Dit vermoeden wordt eveneens bevestigd door de informatie uit uw aangifteformulier. Daaruit blijkt dat u op 28 mei 2019 ten overstaan van het parket verklaarde dat de woede van uw ex-partner J. een dag eerder ontsprongen was door een geldgeschil in verband met de verdeling van uw huis, en "dat dit de eerste keer was dat hij zich zo gedroeg" (zie klachtenformulier en vertaling toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier). Dit valt maar moeilijk te rijmen met uw beschrijvingen op het persoonlijk onderhoud, waarbij u herhaaldelijk wees op zijn constante agressieve gedrag gedurende jullie lange relatie (CGVS, p.9-12), waarvan overigens geen melding gemaakt wordt in datzelfde aangifterelaas. Afgezien van deze bedenkingen moet worden opgemerkt dat het klachtenformulier louter een weergave vormt van uw toenmalige verklaringen bij het parket, waardoor het an sich de geloofwaardigheid van uw beweerd vrees niet kan herstellen.

Bovenstaande opmerkingen maken dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling, noch voor deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen.

Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uw overige documenten kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. De kopieën van uw paspoort en identiteitskaart bieden zicht op identiteit, herkomst en reisweg, elementen die hier niet ter discussie staan. Ook het gegeven dat twee van uw ooms zijn komen te overlijden, hetgeen u wil staven met kopieën hun overlijdensaktes, wordt in dit geval niet betwist. Uit het gekopieerde samenlevingscontract van uw ouders volgt dat uw moeder dergelijke verbintenis heeft afgesloten met J. F. O. M., maar dit heeft geen bewijswaarde voor de door u beweerde problematiek met hem. Aangaande de schermopnames van medische verslagen, waarvan overigens enkel de eerste pagina leesbaar is, berusten deze enkel op de verklaringen die u ginds aflegde, waardoor het evenmin een begin van bewijs vormt voor uw voorgehouden asielmotieven. Wat de USB-stick met het videomateriaal betreft, alsook uw transcripties daarvan, dient te worden onderlijnd dat er aan privé-video's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden op de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verder kan ook de kopie van het schrijven vanwege uw advocaat uit Colombia niet beschouwd worden als een begin van bewijs voor uw voorgehouden problemen. De afzender schreef hoogstwaarschijnlijk bovenstaande brief op uw verzoek, immers gedateerd op 20 oktober 2020, twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Afgezien daarvan kunnen dergelijke getuigenissen van derden louter een accessoire bewijswaarde hebben in het geval van geloofwaardige, consistente en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De krantenartikelen die u neerlegde zijn van algemene aard en volstaan derhalve niet om uw individuele vrees voor vervolging en/of ernstige schade aan te tonen. Ten slotte moet worden aangegeven dat uw resterende opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud geen betrekking hebben op bovenstaande argumentatie, waardoor deze hier evenmin een ander licht kunnen op werpen.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 48/3 en 62, § 2 van de wet van de Vreemdelingenwet en van de bewijskracht der stukken. Zij ontwikkelen het middel als volgt. "Eerste onderdeel. Tegenpartij acht de vrees van verzoekers ongelooftwaardig omdat zij tijdens een tijdspanne van vijf maanden, gedurende dewelke zij bij de broer van verzoekster verbleven, niet lastig gevallen werden door haar voormalige partner. De bestreden beslissing luidt op dit punt als volgt: "Volgend op een woedende episode vanwege uw ex-partner en een aangifte daarvan bij het parket, zou u nadien bij uw broer D. verbleven hebben tot acht dagen voor uw reis naar België (CGVS, p. 12-13). Dit betreft een tijdspanne van meer dan vijf maanden. Het is echter zeer bizar dat uw ex-partner gedurende die hele tijd schijnbaar van de aardbodem verdwenen was. " Verzoekster is met haar zoon naar haar broer D. gevlucht na het gewelddadig incident van 27 mei 2019. Gedurende deze vijf maanden kregen zij ook tijdelijke politiebescherming na de klacht van verzoekster bij het openbaar ministerie. Deze

maatregelen waren per definitie tijdelijk. Haar ex-partner wist dit. Hij had ook schrik van haar broer. Verzoekers vermoeden dat hij enkel zijn moment afwachtte. Zij hebben onvoldoende grond te geloven dat zij op dit moment of in de toekomst veilig zouden zijn en geen risico lopen aangevallen of zelfs vermoord te worden door verzoeksters ex-partner. In 2010 was verzoekster voor een periode van zes maanden bij haar partner weggegaan nadat ze hem met een andere vrouw betrapt had. Zij is toen naar haar zus in Bogota gegaan. Hij heeft haar toen teruggevonden bij haar zus en er alles aan gedaan om haar terug te laten komen, zelfs na zes maanden. Hij maakte haar beloftes, dat alles zou veranderen, dat zij niet zonder hem verder kon en dat ze geen alleenstaande moeder kon zijn voor hun zoon, die op dat moment karakterproblemen vertoonde. Er was voor verzoekster aldus geen grond om te geloven dat hij haar deze keer zou vergeten en nooit iets zou ondernemen tegen haar of haar zoon. De bestreden beslissing schendt met dit argument artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980.

Tweede onderdeel. In de bestreden beslissing haalt tegenpartij aan dat het verhaal van verzoekers ongeloofwaardig is omdat verzoekster zich tijdens haar verhoor vergist heeft omtrent de datum van het incident dat plaatsvond op 27 mei 2019: "Tijdens uw vrije relaas op het CGVS-onderhoud gaf u echter geen enkele data of concrete tijdsindicaties, hoewel u dat expliciet gevraagd werd (CGVS, p.9-11). Wanneer daar nadien verder naar gepeild werd, bracht u drie keer de datum 29 maart aan, zijnde de dag waarop u bij uw advocaat de scheiding van goederen aanvraagde, de dag waarop J. u zou zijn komen lastigvallen aan uw beautysalon en de dag waarop u de beslissing zou hebben genomen om Colombia te ontvluchten (CGVS, p. 12). Even later op het persoonlijk onderhoud stelde u dat u na het controleren van uw documenten plotseling tot het inzicht was gekomen dat het incident met uw ex-partner dan toch niet op 29 maart, maar wel op 27 mei zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 13). Het valt echter erg op dat u onmiddellijk na een pauzemoment een andere tijdsindicatie geeft, terwijl u kort daarvoor tot driemaal toe expliciet dezelfde datum had vermeld. Uw uitleg, namelijk dat u de datum in kwestie verward had met de dag van overlijden van uw broer (CGVS, p. 13), is geen afdoende verschoningsgrond voor de vaststelling dat u zich maar liefst driemaal tegenspreekt." Deze vergissing is echter het enige argument dat in deze paragraaf gebruikt wordt om tot de ongeloofwaardigheid van verzoekster te besluiten. De feiten werden echter vastgesteld in een proces-verbaal, gelet op de tussenkomst van de politie. In het attest van Meester Calderón Noguera wordt de getuigenis weergegeven van twee getuigen die op het moment van de feiten aanwezig waren, namelijk Y. E. P. L. en A. M.V. Na de klacht van verzoekster bij het openbaar ministerie, werd een psycholoog aangesteld die contact opgenomen heeft met verzoekers om een interview af te nemen. Dit wordt weergegeven in het attest van de advocaat. Verder werd de hele gebeurtenis ook nog eens vastgelegd op video door verzoeker zelf. Een transcriptie hiervan werd aan tegenpartij overgemaakt (stuk 5). Er bestaat aldus geen twijfel omtrent de datum waarop de feiten plaatsvonden. Een vergissing van verzoekster tijdens haar interview, wanneer aanvragers om internationale bescherming per definitie nervositeit en stress ervaren, kan niet als argument gebruikt worden om het relaas ongeloofwaardig te achten. Tegenpartij stelde omtrent het attest van de advocaat en de andere neergelegde documenten dat zij geen bewijswaarde hebben: "Aangaande de schermopnames van medische verslagen, waarvan overigens enkel de eerste pagina leesbaar is, berusten deze enkel op de verklaringen die uw zoon B. ginds aflegde, waardoor het evenmin een begin van bewijs vormt voor uw voorgehouden asielmotieven. Wat de USB-stick met het videomateriaal betreft, alsook uw transcripties daarvan, dient te worden onderlijnd dat er aan privévideo's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden voor de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verder kan ook de kopie van het schrijven vanwege uw advocaat in Colombia niet beschouwd worden als een begin van bewijs voor uw voorgehouden problemen. De afzender schreef hoogstwaarschijnlijk bovenstaande brief op uw verzoek, immers gedateerd op 20 oktober 2020, twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Afgezien daarvan kunnen dergelijke getuigenissen van derden louter enige bewijswaarde hebben in het geval van geloofwaardige, consistente en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is." Bijkomend kan een attest van een advocaat niet ongeloofwaardig geacht worden enkel opdat het gevraagd werd door een cliënt. Elke advocaat is gebonden door zijn deontologische verplichtingen en aan dergelijk schrijven moet aldus ook een zekere bewijswaarde gehecht worden. Niettegenstaande dat er meerdere bewijsstukken neergelegd worden die de feiten eveneens bevestigen. Met deze redenering veegt tegenpartij elk bewijsstuk dat door verzoekers werd aangebracht van tafel omdat er door één contradictie met betrekking tot een datum volgens tegenpartij geen geloofwaardigheid meer gehecht kan worden aan het verhaal van verzoekers, waardoor de documenten ook niet meer als stavingstukken van het relaas kunnen dienen. Hiermee schendt tegenpartij het principe van de bewijskracht der stukken. Deze analyse wordt ondersteund door een Nansen Noot 2018/3 waarin de beoordeling van de bewijsmiddelen door de asielinstanties wordt geanalyseerd: Het feit dat een document werd verkregen op aanvraag van de verzoeker, kan niet doorslaggevend zijn voor de beoordeling van de bewijskracht van het verstrekte bewijsmateriaal. Volgens Reneman, "the only documents which can be excluded from the assessment

of the asylum claim are those who are considered forgeries according to an expert report submitted by the State authorities, and this finding is not sufficiently contested by the applicant". Artikel 4, lid 5, punt e) van de Kwalificatierichtlijn die omgezet werd in artikel 48/6 van de wet van 15.12.1980, bepaalt de voorwaarden voor de toepassing van dit voordeel van de twijfel: "Deze bepaling roept op om de aandacht niet te richten op bepaalde hiaten in het relaas van de verzoeker, maar om rekening te houden met het volledige relaas en met het profiel van de verzoeker. In plaats van te focussen op bepaalde tekortkomingen van verzoeker op zijn plicht tot samenwerking, dienen lidstaten deze te relativiseren en het profiel van verzoeker als geheel in aanmerking te nemen." Er moet aldus een ernstig en grondig onderzoek van de aangehaalde bewijsstukken plaatsvinden, wat in casu niet gebeurd is. De bestreden beslissing schendt de bewijskracht der stukken en artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980.

Derde onderdeel. Tegenpartij stelt dat de vrees van verzoekers uitgehold worden omdat zij pas in oktober naar België gevlucht zijn terwijl de feiten plaatsvonden op 27 mei 2019: "De geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees wordt verder uitgehold door uw weinig overtuigende handelwijze na de vermeende gebeurtenis op 29 maart 2019 of 27 mei 2019. Afgaand op de tweede versie van uw tijds kader trok u nadien nog gedurende meer dan vijf maanden in bij uw broer D.. De reisdocumenten die u indiende, tonen verder aan dat u pas op 14 augustus 2019 uw vliegtickets naar België aankocht, en dit voor een vlucht die pas op 20 oktober 2019 gepland stond, nota bene meer dan twee maanden later. » Die maanden tussen de aankoop en vertrek duiden volgens tegenpartij op het feit dat er geen werkelijke angst zou zijn voor verzoekers omdat ze het zich konden permitteren van enkele maanden te wachten met hun vertrek. Verzoekers geven verschillende redenen waarom zij hun vertrek noodgedwongen moesten uitstellen. Ten eerste waren de tickets voor vertrek in de zomer zo duur dat ze ongeveer gelijkstonden aan 10 à 12 maanden salaris voor verzoekster, en dit maal twee (stuk 7). Voor verzoekers was het dus simpelweg onmogelijk om op dat moment te vertrekken. Verzoekster had recent werken laten uitvoeren in haar salon waardoor hun spaargeld ook zo goed als op was. Ten tweede hoopten verzoekers iets veiliger te zijn omdat ze op dat moment bij de broer van verzoekster verbleven en nog politiecontroles kregen via de beschermingsmaatregel. Ze wisten echter dat zij daar niet konden verblijven op de lange termijn. Daarom moesten zij een alternatief vinden om zich veilig te stellen. De bestreden beslissing schendt hiermee artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980.

Vierde onderdeel. Het volgende argument van tegenpartij is dat verzoekers drie maanden gewacht hebben na hun aankomst in België om hun aanvraag tot internationale bescherming in te dienen. Verzoekers hadden bijkomende documenten opgevraagd in Colombia. Zij waren aan het wachten tot deze zouden aankomen om op deze manier hun relaas te kunnen bewijzen en onderbouwen. Gelet op de moeilijkheid waarmee vluchtelingenrelazen geloofwaardig geacht worden, was het eerder terecht van verzoekers te denken dat ze bijkomende bewijsstukken nodig gingen hebben. De bestreden beslissing schendt hiermee artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980.

Vijfde onderdeel. Tegenpartij stelt in de bestreden beslissing dat de situatie van verzoekers niet geloofwaardig is omdat zij niet eerder externe hulp gezocht hebben voor de problemen van intrafamiliaal geweld. "Ten slotte dient te worden aangestipt dat het CGVS ernstige vermoedens heeft dat u een vertekend beeld weergeeft van de vroegere levensomstandigheden met uw ex-partner. Zo is het opmerkelijk dat u tijdens uw langdurige relatie met John, waarbij u getuigt van psychologisch geweld en één uitspatting van fysiek geweld (CGVS, p.9-12; CGVS O. C. B. S., p.6-9), pas na 19 jaar bescherming gezocht hebt bij de Colombiaanse autoriteiten. " "Dit terzijde, laat uw uiterst late bezoek aan de autoriteiten het CGVS toe te vermoeden dat uw beschrijving van het langdurige gedrag van uw ex-partner met een korrel zout moet worden genomen." (eigen aanduiding). Deze argumentatie is een ernstige belediging en een lichtzinnige omschrijving van de geleefde realiteit van slachtoffers van intrafamiliaal geweld. Colombia kent een hoog percentage aan femicide (stuk 8). Alhoewel er in theorie mechanismes in het leven geroepen zijn om intrafamiliaal geweld aan te pakken, vertellen de cijfers een ander verhaal. Voor het jaar 2020 werden er in november al 568 femicides gepleegd (stuk 9). Er bestaat aldus geen effectieve bescherming vanuit de overheden in Colombia om vrouwen tegen partnergeweld te beschermen. Na een studie uitgevoerd door de Colombiaanse overheid kwamen volgende conclusies aan het licht: 37% van de Colombianen vindt dat "vrouwen die zich provocerend kleden zich blootstellen aan verkrachting", 19% vindt dat "een goede vrouw haar man moet gehoorzamen, zelfs als hij het er niet mee eens is", 18% zegt dat "echte mannen in staat zijn hun vrouwen te controleren" en 26% van de bevolking beweert dat "het normaal is dat mannen hun partner niet alleen naar buiten laten gaan". Een studie van Amnesty International beschrijft de patronen die bij intrafamiliaal geweld merkbaar zijn: « La violence entre partenaires doit se comprendre comme un cycle, une succession d'événements, certains apparemment peu importants (insultes, humiliations verbales), d'autres plus graves (gifles, coups,...). Au fil du temps, les explosions de violence deviennent plus fréquentes, jusqu'à devenir insupportables. Entre ces événements, l'auteur des violences tente de justifier son acte et de le minimiser. Il explique souvent ses gestes par un problème extérieur, comme le stress, l'alcool, le chômage... Il peut aussi faire croire à la victime qu'elle est coupable (« Elle l'a bien cherché ») et, souvent, celle-ci aura tendance à le

croire. La violence conjugale passe aussi par des périodes de « lune de miel », périodes de calme et de réconciliation. L'auteur prend conscience de ses actes et regrette. Il se sent mal, demande pardon, promet de changer et de ne plus recommencer et, surtout, assure son partenaire de son amour. Il va essayer de le reconqu岸rir par des cadeaux et des promesses. Le doute s'installe alors chez la victime qui culpabilise et finit par s'excuser, convaincue qu'elle avait mérité cette violence. La victime a alors perdu tant ses repères que son estime d'elle-même. Elle s'isole de plus en plus. Certains moments-clés peuvent également déclencher ou aggraver ce cycle de la violence, tels que la période de la grossesse mais aussi la tentative de rupture. La personne qui souhaite quitter le couple est en effet exposée à un risque accru de violence de la part de son partenaire. Dans la majorité des cas d'homicides conjugaux, la rupture est l'élément déclencheur du meurtre et l'auteur passe à l'acte dans les quelques semaines ou mois suivant la rupture. Ce danger réel explique en partie pourquoi il peut être très difficile pour les victimes de violence conjugale de se séparer de leur partenaire. » Na de klacht van verzoekster bij de fiscalia werd ook een psycholoog aangesteld om de gezinssituatie te onderzoeken. Dit interview wordt weergegeven in het attest van de advocaat Calderón Noguera: "Belang moet gehecht worden aan de ervaring en informatie die de Heer Bensair Silva Bernal, psycholoog van beroep, assistent van justitie, die in een mobiel telefooninterview met de abonnee heeft overlegd en meegedeeld dat Mevrouw S. M. C. C. en haar familie eerst het slachtoffer zijn geworden van gewapend politiek geweld in Colombia en later slachtoffer van het intrafamiliaal geweld van haar eigen echtgenoot (bedreigingen met de dood); stelt vast dat terugkeren naar haar land, zeker haar posttraumatische stress zal verhogen door opnieuw te worden gepersecuteerd. " Het attest opgesteld door Calderón Noguera geeft ook meer informatie over het intrafamiliaal geweld in Colombia en meer specifiek in Neiva: "De statistieken laten de ongelukkige en harde realiteit zien waarmee moeders die gezinshoofd zijn momenteel te maken hebben als gevolg van geweld binnen het gezin. Dit wordt geaccrediteerd door de statistieken voor 2019 en 2020, zoals gerapporteerd door de krant La Nación, gepubliceerd op 2 januari 2021, waarbij Huila en haar hoofdstad Neiva de eerste plaats innemen in deze misdaad. Deze zelfde misdaden nemen nationaal gezien de derde plaats in Colombia, na diefstal en persoonlijk letsel. De Wereldgezondheidsorganisatie, op 20 november 2017 voor Colombia geeft aan dat een derde van de vrouwelijke bevolking een of andere vorm van fysiek en/of seksueel geweld heeft ontvangen van hun partner. Dat 38% van de vrouwenmoordenaars in de wereld door hun mannelijke partner worden gepleegd. Het Neiva-misdaadobservatorium van zijn kant concludeert in een vergelijkende tabel van misdrijven met een grote sociale impact dat het misdrijf van huiselijk geweld in 2019 met 990 gevallen op de tweede plaats komt. Deze informatie wordt bevestigd door alcaldia@alcaldianeiva.gov.co. Tot slot, naast andere informatie gedocumenteerd door serieuze entiteiten, duidt de NATIONAL HEALTH INSTITUTE Huila aan als de regio met de hoogste incidentie van gender en huiselijk geweld gevallen in het land (Colombia) en de OBSERVATORY OF FEMINICIDES IN COLOMBIA, in zijn rapport, stelt dat dit departement Huila, in juni 2020 de rang van honing met betrekking tot deze misdaden behelst. Deze rapporten, plus statistieken van officiële instanties, plus studies en werk van advocaten, psychologen, officieren van justitie en andere publiek toegankelijke documenten, tonen het huidige en toekomstige gevaar voor vrouwen in deze specifieke situatie aan." (vrije vertaling). Verzoekster brengt verschillende bewijzen aan die duiden op een problematische familiale situatie. In de video, waarvan de transcriptie werd neergelegd, is duidelijk te lezen dat haar ex-partner haar uitscheldt en bedreigt met geweld en met de dood. Ze had reeds een klacht neergelegd en kreeg tijdelijke politiebescherming, maar zolang haar ex-partner nog vrij rondliep zou hij haar steeds kunnen vinden en was er geen garantie voor hun veiligheid. Het verhaal van verzoekers wordt aangetoond door middel van verschillende stukken. Het gevolg hiervan is dat er voldoende twijfel bestaat om verzoekers de noodzakelijke internationale bescherming dan ook te bieden. Dit is ook vereist, zoals gesteld wordt in het rapport "Beyond Proof" van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen: "After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. [...] It is hardly possible for a refugee to 'prove' every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt." The principle recognizes that, notwithstanding the efforts of an applicant, and indeed of the determining authority, to gather evidence pertaining to the material facts asserted by the applicant, there may still be some doubt regarding some of the facts. Moreover, the need for the principle is reinforced by recognition of the fact that an applicant's life and/or integrity may be put at grave risk if international protection is wrongfully declined." In dit geval hebben verzoekers concrete bedreigingen gekregen waaruit blijkt dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor hun fysieke integriteit en hun leven. In dit geval moet de vluchtelingenstatus dan ook toegekend worden. »

Verzoekers vragen in hoofdorde hen te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst subsidiaire orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing t.a.v. S. M.;
2. Bestreden beslissing t.a.v. B. S.;
3. Klacht neergelegd bij het openbaar ministerie in Colombia;
4. Attest van de advocaat G. H. C. N.;
5. Transcriptie video's van de feiten van 27 mei 2019;
6. Nansen Noot 2018/3;
7. Screenshots prijzen vliegtickets in juni 2019;
8. Artikel over femicide cijfers in Colombia;
9. Observatorio feminicidios colombia;
10. El Espectador, "*Colombia sigue legitimando la violencia contra la mujer* » ;
11. Amnesty International, « *Qu'est-ce que la violence conjugale* ».

3. Nieuwe elementen

Verzoekers leggen een aanvullende nota dd. 13 maart 2021 neer waarbij volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

1. Een beëdigde vertaling van de belangrijkste paragrafen van het attest van advocaat G.H.C.N. (bijlage 4 van het verzoekschrift – stuk 1);
2. Een document betreffende de beschermingsmaatregelen die verzoekster na het neerleggen van haar klacht ontving, evenals een kopie van het register waar ze moest gaan tekenen, met beëdigde vertaling;
3. Het antwoord van de Colombiaanse politie op de brief waardoor advocaat G.H.C.N. die documenten vroeg, met beëdigde vertaling (stuk 3);
4. Een verslag met beëdigde vertaling van psycholoog B.S.B. (stuk 4);
5. Een verslag van de medische vaststellingen die op 5 juni 2019 gerealiseerd werden, met beëdigde vertaling.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.*"

Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. In de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekster wordt gesteld dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aantoonde omdat haar voorgehouden vrees voor haar ex-partner J.F. niet geloofwaardig wordt geacht. In de bestreden beslissing komt de commissaris-generaal tot deze conclusie op grond van de vaststelling dat (i) verzoekster samen met haar zoon vijf maanden bij de broer van verzoekster konden blijven zonder dat zij nog in contact zijn gekomen met J.F., terwijl eerste verzoeksters broer in dezelfde stad woont; (ii) verzoekster de aanvaring

met J.F. in het beautysalon bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 mei 2019 situeert en bij het CGVS aanvankelijk op 29 maart 2019 maar na een onderbreking van het persoonlijk onderhoud en na het consulteren van haar documenten op 27 mei 2019; (iii) zij samen met haar zoon nog vijf maanden bij haar broer bleef, pas op 14 augustus 2019 haar vliegtickets naar België kocht en pas op 20 oktober 2019 vertrok; (iv) zij pas drie maanden na haar aankomst in België samen met haar zoon een verzoek om internationale bescherming indiende; en (v) zij pas na 19 jaar bescherming heeft gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten en geen weet heeft van concrete maatregelen tegen partnergeweld terwijl verschillende bronnen aantonen dat er vanuit de Colombiaanse staat wel degelijk kanalen voorhanden zijn om huiselijk geweld tegen te gaan en te bestraffen. De bestreden beslissing met betrekking tot verzoeker neemt de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekster over.

Verzoekers betwisten dat hun vrees voor vervolging ongeloofwaardig zou zijn en voeren aan dat de bestreden beslissingen artikelen 48/3 en 62 § 2 van de Vreemdelingenwet schenden. De Raad stelt vast dat verzoekers bij hun verzoekschrift een aantal nieuwe documenten bijbrengen, waaronder een attest van advocaat Calderon Noguera, waarin de getuigenis is opgenomen van twee getuigen die op het ogenblik van het incident op 27 mei 2019 aanwezig waren, met name Y.E.P.L. en A.M.V., een transcriptie van de video van het incident op 27 mei 2019 en screenshots van de prijzen van vliegtickets in juni 2019.

5.2.1. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat volgens haar verklaringen eerste verzoekster 19 jaar lang een relatie heeft gehad met J.F., met wie zij een samenlevingscontract heeft, waarvan zij een kopie neerlegt na het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 11). Zij omschrijft de relatie zelf als problematisch van bij het begin en stelt dat zij vele malen “*psychologisch*” werd aangevallen. Verzoekster verklaart ook dat, toen J.F. een relatie had met een andere vrouw, zij met haar zoon zes maanden bij haar zus is gaan wonen in Bogota (notities PO verzoekster, p. 14), maar daarna terug met hem ging samenwonen nadat hij beloofd had dat hij haar niet meer zou mishandelen.

Volgens hun verklaringen zouden op 27 mei 2019 de stoppen zijn doorgeslagen bij J.F., toen verzoekster van hem wegging en een advocaat inschakelde om de scheiding van goederen, waaronder hun huis, te regelen. Na de afspraak met de advocaat hierover, zou verzoekster naar haar beautysalon zijn gegaan om te werken, waarna J.F. haar daar kwam bedreigen en haar zoon, tweede verzoeker meenam. Deze laatste heeft alles gefilmd en verzoekers leggen een usb-stick met twee video's neer, waarvan zich een transcript bevindt in het administratief dossier (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12).

De Raad stelt vast dat de directe aanleiding voor verzoeksters vertrek uit Colombia het incident met haar ex-partner is dat plaatsvond in haar beautysalon. Uit haar verklaringen opgetekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij dit incident toen situeerde op 27 mei 2019 (administratief dossier, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens de uiteenzetting van haar problemen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, verklaart verzoekster evenwel dat zij het contact heeft verbroken “*sinds 29 maart 2019, toen hij agressief was en hij zei dat hij ons wilde vermoorden*” (notities PO verzoekster, p. 7); dat zij besliste om Colombia te verlaten “*Na wat gebeurde op 29 maart, toen de agressies heviger werden*” en dat zij bij haar broer verbleven heeft “*van 30 maart tot 8 dagen voor ik naar BE vertrok*”. (notities PO verzoekster, p. 12). Na de pauze vraagt zij of zij een opmerking mag maken en stelt dat toen zij het document nakeek om de naam te vinden van de advocaat, zag “*dat ik in de war was over een datum, een erg belangrijke datum. Ik zei dat het incident gebeurde op 29 maart, maar dat is de dag dat mijn broer vermoord werd. En dat is iets dat me voor altijd heeft getekend. Het moest 27 mei zijn....*”. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS van tweede verzoeker dat hij het incident consistent situeert op 27 mei 2019 (notities PO verzoeker, p. 8, 11). Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster een aantal opmerkingen overmaakt bij de notities van het persoonlijk onderhoud via haar advocaat, waaronder de verwijzingen naar maart 2019 op pagina 12 van de notities. Daargelaten de vaststelling dat zij geen verbetering aanbracht aan de verwijzing naar 29 maart 2019 op pagina 7 van de notities van het persoonlijk onderhoud, stelt de Raad vast dat verzoekster zichzelf, weliswaar na het raadplegen van een document in de pauze, corrigeerde tijdens het persoonlijk onderhoud en dat verzoeker consistent door heen zijn verklaringen verwees naar 27 mei 2019 als de datum waarop het incident in het beautysalon van verzoekster plaatsgreep. In het verzoekschrift wijzen verzoekers er op dat de datum ook wordt vermeld in een proces-verbaal dat werd opgesteld na tussenkomst van de politie en dat het incident werd gefilmd. In zoverre verzoekers aanvoeren dat er geen twijfel bestaat omtrent de datum waarop het incident aan het beautysalon plaatsvond, stelt de Raad vast dat uit bovenstaande vaststellingen kan blijken dat eerste verzoekster

zichzelf corrigeerde en dat de andere door verzoekers neergelegde documenten deze datum vermelden met betrekking tot het incident met J.F.. De Raad kan bijgevolg verzoekers volgen in zoverre zij betogen dat uit alle voorliggende elementen blijkt dat er zich op 27 mei 2019 een incident voordeed waarbij J.F. betrokken was en waartegen eerste verzoekster klacht indiende bij het parket. Evenwel stelt de Raad ook vast dat dit motief niet doorslaggevend is in de bestreden beslissingen en dat verzoekers er niet in slagen de andere motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen en een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zo stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat beide verzoekers volgens hun verklaringen, na het incident in het beauty-salon meer dan vijf maanden hebben verbleven bij verzoeksters broer D., maar daar verder niet meer in contact zijn gekomen met J.F. tot aan hun vertrek uit Colombia. Waar verzoekers in het verzoekschrift wijzen op het feit dat zij gedurende deze vijf maanden politiebescherming kregen maar dat deze maatregelen per definitie tijdelijk waren en zij onvoldoende redenen hebben om te geloven dat zij in de toekomst veilig zouden zijn voor verzoekers ex-partner en verwijzen naar het feit dat hij in 2010 verzoekster teruggevonden had bij haar zus in Bogotá, kan dit de Raad niet overtuigen.

De Raad stelt vast dat verzoekers voorbijgaan aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat J.F. in dezelfde stad woonde en dat het onwaarschijnlijk is dat, indien hij werkelijk er op uit zou zijn om verzoekers te vermoorden, hij zelfs geen enkele poging zou hebben ondernomen om hen te treffen, nu zij in dezelfde stad verbleven. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoekers door te verwijzen naar de, zij het tijdelijke, bescherming door de politie, en te stellen dat haar ex-partner dit wist en schrik had van haar broer, zich impliciet doch zeker beroepen op het argument dat deze bescherming door de politie minstens op dat ogenblik doeltreffend was. Dat verzoekers vermoedden dat hij enkel zijn moment afwachtte en daarvoor verwijzen naar het feit dat hij in 2010 verzoekster terug vond in Bogotá bij zijn zus, is enerzijds zeer speculatief, te meer daar uit hun verklaringen ook niet blijkt dat haar broer na hun vertrek, en dus nadat de beschermingsmaatregelen hebben opgehouden te bestaan, verder is lastiggevallen door J.F. of dat J.F. anderszins heeft geprobeerd hen te lokaliseren. In dit verband stellen de bestreden beslissingen op goede gronden dat *“Terloops kan uw stelling dat iemand uit J.s familie u een vriendschapsverzoek stuurt of via virtuele weg eens ‘hallo’ zegt (CGVS, p.18), niet worden beschouwd als een dreigement aan uw adres, laat staan als een vergeldingspoging vanwege uw ex-partner.”*

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers op 14 augustus 2019 de vliegtickets naar België kochten en pas op 20 oktober 2020 Colombia verlieten, terwijl eerste verzoekster verklaart dat zij reeds op de dag van het incident in het beautysalon op 27 mei 2019 beslist had dat zij het land moesten verlaten. Het gegeven dat zij het land pas verlieten vijf maanden na het incident in het beautysalon toont in elk geval aan dat verzoekers de situatie niet als dusdanig bedreigend ervoeren dat zij zich gedwongen zagen Colombia onmiddellijk te verlaten. Waar verzoekers aanvoeren dat de prijs van de vliegtuigtickets naar België te hoog waren in verhouding tot het inkomen van verzoekster en dat zij kort daarvoor verbouwwerken had laten uitvoeren, stelt de Raad vooreerst vast dat de bij het verzoekschrift neergelegde screenshots van prijzen van vliegtickets via Air Europa geen jaartal vermelden zodat hieruit geen informatie kan worden afgeleid met betrekking tot de prijzen van vliegtickets naar België en dat bovendien niet blijkt dat verzoekers enige poging hebben ondernomen om een andere bestemming te zoeken die betaalbaarder zou zijn geweest op dat ogenblik en waar zij bescherming zouden kunnen krijgen. Bovendien stellen verzoekers zelf dat zij hoopten iets veiliger te zijn omdat ze op dat ogenblik bij de broer van eerste verzoekster verbleven en ze nog politiecontroles kregen. Verder verklaart eerste verzoekster, zoals op goede gronden gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat zij in de stad waar ook haar ex-partner zich bevond is gebleven omdat zij akten moest laten opmaken voor het huis omdat dit voorlopig enkel op de naam van haar ex-partner stond en om een regeling te treffen met de bank voor het aflossen van de lening voor de aankoop van het huis (notities PO eerste verzoekster, p. 15-16). Aangezien eerste verzoekster een volmacht heeft gegeven aan haar broer om hierin namens haar op te treden, ondermijnen bovenstaande vaststellingen minstens de ernst van de voorgehouden vrees van verzoekers voor de ex-partner van eerste verzoekster. Het was immers niet noodzakelijk voor verzoekers om in dezelfde stad als J.F. te blijven. Dit wordt verder versterkt door de vaststelling dat zij ook na aankomst in België op 21 oktober 2019 het niet noodzakelijk achtten om onmiddellijk een bescherming te zoeken bij de Belgische autoriteiten nu zij pas drie maanden later een verzoek om internationale bescherming indienden. Dat zij zouden gewacht hebben op bijkomende documenten die zij hadden opgevraagd in Colombia om zo hun relaas te onderbouwen, kan niet worden bijgetreden nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 juli 2020 geen documenten neerlegden (zie administratief dossier eerste verzoekster en tweede

verzoeker, documenten DVZ, ontvangstbewijs documenten) en de door verzoekers neergelegde documenten op 22 en 29 oktober 2020 bij verwerende partij werden neergelegd. Gelet op het gegeven dat eerste verzoeksters zus reeds in België een verzoek om internationale bescherming had ingediend is het niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekers er van op de hoogte waren dat een verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk dient te worden ingediend en dat de procedure enige tijd in beslag kan nemen. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekers geen plausibele reden aangeven waarom zij drie maanden wachtten om bescherming te vragen aan de Belgische autoriteiten en dat dit verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door verzoekers voorgehouden vrees voor eerste verzoeksters ex-partner verder ondermijnt.

5.2.3. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat zij geen toegang hadden of in geval van terugkeer zullen hebben vanwege de Colombiaanse autoriteiten tegen mogelijk gewelddadig gedrag van verzoeksters ex-partner.

Volgens artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet kan vervolging of ernstige schade uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. De bescherming door de overheid of partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de in artikel 48/5 § 1 bedoelde actoren van bescherming redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. Het is in beginsel aan verzoekers om aan te tonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar is. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak. (zie EASO, “*Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*”, december 2016, p. 59, 63 en 68; UNHCR guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 27).

Volgens haar verklaringen belde verzoekster de politie op 27 mei 2019 maar toen die niet opnam en nadat haar broer haar gezegd had de tralies voor de ramen neer te laten besloot ze een klant te bellen wiens echtgenoot politiemann is, waarna een patrouille is langsgekomen die uiteindelijk haar belager heeft meegenomen (zie ook video-opname waarvan zich een transcript in het administratief dossier bevindt). Verzoekster dook onder bij haar broer D. en legde een klacht neer op 28 mei 2019 wegens intra-familiaal geweld bij het parket. Daarop werd een beschermingsbevel uitgevaardigd door het parket. Van zowel de klacht als het beschermingsbevel werd door verzoekster een kopie neergelegd (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2 en 3).

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekers moeten daarbij aannemelijk maken dat zij alle, in hun individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid hebben uitgeput.

De Raad stelt vast dat verzoekster volgens haar verklaringen haar partner gedurende haar 19-jarige relatie met hem een aantal keren agressief is geworden en dat dit geleid heeft tot haar tijdelijke verhuizing naar Bogota. Evenwel blijkt ook uit haar verklaringen dat zij zich voor het eerst tot de Colombiaanse autoriteiten wendde op 27 mei 2019 om tussen te komen in het incident met haar ex-partner en dat zij op 28 mei een klacht neerlegde. Hoewel uit haar verklaring dat zij voordien nooit hulp zocht (notities PO eerste verzoekster, p. 13) niet noodzakelijk volgt dat de relatie met haar ex-partner minder problematisch zou geweest zijn dan zij het voorstelt, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij zich voor het eerst tot de autoriteiten richtte in mei 2019 en dat er beschermingsmaatregelen werden genomen door de Colombiaanse autoriteiten. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat de politie haar belager meenam op 27 mei 2019 (notities PO eerste verzoekster, p. 11) en dat het parket ook een wijkagent had aangesteld om haar te beschermen (idem) en later dat “*ze stuurden mij toen ook twee politieagenten om mij ook te bewaken. Ze kwamen altijd. Ze deden me toen iets tekenen, ze vroegen hoe het met mij ging en vroegen of mijn ex-partner was gekomen*” (notities, p. 14). Verder blijkt uit haar verklaringen dat na het incident op 27 mei 2019 verzoekster noch haar zoon in contact zijn gekomen met de ex-partner van verzoekster (notities PO eerste verzoekster, p. 15), toen zij bij haar broer woonden. Verzoekers tonen niet aan dat de beschermingsmaatregelen die werden genomen niet beantwoorden aan de criteria van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij geen toegang tot bescherming vanwege de overheid zullen hebben indien verzoekers opnieuw zouden worden lastiggevallen door de ex-partner van eerste verzoekster.

De Raad herinnert er aan dat de verplichting voor staten om redelijke maatregelen te nemen om vervolging of ernstige schade te voorkomen en de plicht hebben hun burgers te beschermen maar dat dit geen resultaatsverbintenis is en dat absolute bescherming in elk geval onmogelijk is.

Verzoekers voeren aan dat er in theorie mechanismes in het leven zijn geroepen om intra-familiaal geweld aan te pakken maar dat uit de femicide-cijfers blijkt dat er geen effectieve bescherming bestaat vanuit de Colombiaanse overheden om vrouwen tegen partnergeweld te beschermen. Uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in 2008 wet 1257/2008 werd aangenomen inzake de sensibilisering, preventie en sanctionering van alle vormen van geweld en discriminatie tegen vrouwen; dat de wet 294/1996 intra-familiaal geweld strafbaar stelt; dat een Actieplan werd gelanceerd in 2010 en dat vier steden vluchthuizen hebben voor vrouwen. Verder wordt aan zowel gehuwde als ongehuwde vrouwen in situaties van geweld gratis juridische bijstand geboden en hebben slachtoffers van intra-familiaal geweld toegang tot een gespecialiseerde rechtbank (zie administratief dossier, landeninformatie, University of Minnesota, General Background on Colombian Laws on Violence against Women, Orders of Protection and Shelters en OECD Development Centre, Colombia). Evenwel blijkt uit deze informatie ook dat geweld tegen vrouwen in Colombia hoog blijft en dat er institutionele obstakels blijven bestaan voor de effectieve uitvoering van sommige bepalingen van wet 1257/2008.

De Raad minimaliseert geenszins de ernst van partnergeweld tegen vrouwen, maar stelt vast dat uit de door verzoekers neergelegde informatie niet kan blijken dat de door de Colombiaanse overheden geboden beschermingsmaatregelen niet doeltreffend zouden zijn, noch dat verzoekster er geen toegang toe zou hebben. Dit kan in elk geval niet blijken uit de in het verzoekschrift geciteerde studie over de perceptie van vrouwen in de samenleving door de Colombiaanse overheid, nu dit geen enkele informatie bevat over de bestaande beschermingsmaatregelen noch de doeltreffendheid hiervan. Ook het geciteerde rapport van Amnesty International, dat de patronen van intra-familiaal geweld in het algemeen beschrijft, maar verder geen informatie bevat met betrekking tot Colombia, bevat geen enkele informatie waaruit kan blijken dat de door de Colombiaanse overheid geboden bescherming niet doeltreffend of in de praktijk niet toegankelijk zou zijn. Waar verzoekers nog informatie aanbrengen waaruit blijkt dat het departement Huila de regio is met het hoogste aantal gevallen van gender gerelateerd en huiselijk geweld, wijst de Raad er op dat niet betwist wordt dat geweld tegen vrouwen in Colombia vaak voorkomt, maar dat een algemene verwijzing naar landeninformatie niet volstaat om een gegronde en actuele vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers aan te tonen en dat dit geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat in hoofde van verzoekers individuele beschermingsmaatregelen werden genomen.

Ook uit de door verzoekers door middel van een aanvullende nota neergelegde documenten die door hun advocaat in Colombia werden doorgestuurd kan niet blijken dat verzoekers geen toegang hadden tot overheidsbescherming noch dat zij daarvan verstoken zullen zijn in geval van terugkeer. Met name uit de *“controlelijst beschermingsmaatregel mevrouw S.M.C.C”* samen gelezen met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, blijkt dat op regelmatige wijze een politie-agent langskwam toen zij bij haar broer verbleef tot enkele dagen voor haar vertrek uit Colombia. Bovendien maakt verzoekster, zoals hoger aangehaald, geen gewag van verdere problemen die zij zou hebben gehad met haar ex-partner na het incident op 27 mei 2019. Dat er geen onderzoek is gevoerd of geen stappen zijn ondernomen tegen J.F., zoals wordt gesteld in het door verzoekers Colombiaanse advocaat opgestelde document toegevoegd aan het verzoekschrift en waarvan een beëdigde vertaling wordt neergelegd door middel van verzoekers aanvullende nota, toont als dusdanig niet aan dat geen overheidsbescherming voorhanden is of zal zijn in geval van terugkeer en doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat de politie is tussengekomen tijdens de ruzie tussen eerste verzoekster en haar ex-partner; dat daarna beschermingsmaatregelen zijn opgelegd en dat verzoekers verder niet meer in contact zijn gekomen met J.F. of door hem zijn lastig gevallen.

Het door verzoekers bij aanvullende nota neergelegde attest van psycholoog B.S.B. van 12 januari 2012 en het medisch attest van 5 juni 2019 dat door verzoekers door middel van een aanvullende nota worden neergelegd, kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling met betrekking tot verzoekers verklaringen. Waar in beide documenten wordt gesteld dat eerste verzoekster problemen had met haar ex-partner en door hem *“psychologisch en economisch mishandeld”* werd, wijst de Raad er op dat deze documenten gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen en dat deze als dusdanig geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen dat verzoekers na het incident aan het beautysalon niet meer lastig werden gevallen door eerste verzoeksters ex-partner; zij lang hebben gewacht om Colombia te verlaten en om een verzoek om internationale bescherming in te dienen wat minstens de ernst van de voorgehouden vrees ondermijnt en dat zij niet aannemelijk makend dat zij geen toegang hadden of

zullen hebben tot overheidsbescherming. Waar het attest van de psycholoog, opgesteld na teleraadpleging nog stelt dat in Colombia *“vervolging voor dit soort geweld zeer zwak [is], daarom zijn de gevallen overheersend waardoor er al vrouwenmoorden zijn voorgevallen in gelijkaardige gevallen”*, en verzoekers benadrukken in hun aanvullende nota dat deze psycholoog een gerechtsdeskundige is met specifieke kennis betreffende het lot van slachtoffers van partnergeweld, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar het voorgaande zodat om dezelfde redenen ook dit attest de beoordeling van de Raad niet kan ombuigen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aantonen dat verzoekers dat er in hun individuele omstandigheden geen overheidsbescherming aanwezig is voor slachtoffers van intra-familiaal geweld, noch dat zij er geen toegang zouden toe hebben in geval van terugkeer naar Colombia.

Gelet op het voorgaande, cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie en de door verzoekers neergelegde documenten, stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

6.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij hun voorgehouden vrees niet aannemelijk maken, noch aantonen dat zij geen toegang zouden hebben tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in hun hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviserd.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia: *“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspeelen neemt echter de vorm

aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard. In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

In casu blijkt dat verzoekers sinds 2010 tot hun vertrek uit Colombia woonden in Neiva in het departement Huila, hetgeen niet wordt betwist.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in het departement Huila actueel geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun beschermingsverzoek niet hebben verwezen naar de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Zij maakten geen enkele referentie aan het algemeen geweld in hun regio. Verzoekers brengen ook geen concrete objectieve informatie aan die voorgaande beoordeling van de veiligheidssituatie in Huila kan ombuigen.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET